

[Aksel Larsen.]

i Danmarks riges grundlov og sat over Danmarks riges grundlov. Sådan forholder det sig med de forslag, regeringen er fremkommet med angående forfatningen, og det lader altså til, at regeringen og udenrigsministeren ikke kun interesserer sig for menneskerettighederne, men også for, hvordan man skal sætte dem ud af kraft, hvis det passer i Atlantpagtens magthaveres kram.

Den højtærede udenrigsminister takkede fire af ordførerne, deriblandt, med særligt eftertryk — forekom det mig — det ærede medlem hr. Viggo Starcke, fra hvis tale han iøvrigt ikke tog afstand, når undtages et par detaljer, hvori han ikke var enig. Jeg synes, det skal noteres, at den fantastiske tale, som vi har hørt det ærede medlem hr. Viggo Starcke holde her i formiddags, altså finder udenrigsministerens fulde billigelse.

Udenrigsministeren talte om Vesttysklands genoprustning og sagde — jeg skrev det ordret ned —, at eet er Tysklands deltagelse i Europas forsvar, et andet er genoplivelse af den tyske militarisme. Hvis der er nogen, der er så naive, at de tror, at når man giver Tyskland et stærkt militærvæsen, og foreløbig er der som en begyndelse tale om 12 divisioner, har man sikret sig mod en genoplivelse af den tyske militarisme, hører de i hvert fald ikke hjemme i politik og slet ikke på udenrigsministerposten.

Udenrigsministeren modsætter sig kravet om, at der i det mindste burde holdes valg i Vesttyskland, før generaltraktaten godkendes. (Afbrydelse). Jo, udenrigsministeren modsætter sig, at man fremsætter ønske eller krav derom, idet udenrigsministeren siger, at vi ikke skal blande os i Tysklands indre anliggender, det må de selv om. Jeg kan ikke indse, at det kan være et demokratisk synspunkt, at en så vigtig sag ikke på nogen som helst måde må forelægges det tyske folk i Vesttyskland, hvor det i forvejen er ligefrem strafbart at drive agitation imod generaltraktaten. I hvert fald gør jeg opmærksom på, at sålænge Potsdambeslutningerne endnu eksisterer og er i kraft — og det er de, sålænge der ikke er afsluttet en fredstraktat med Tyskland —, drejer det sig ikke om indblanding i Tysklands indre forhold, men om billige krav, som man bør stille.

Udenrigsministeren har erkendt, at man

begyndte på samtalerne om baser i Lissabon og fortsatte i London, men siger, at intet er foregrebet. Jeg minder om, at udenrigsministeren i sin tale i går erklærede, at blev der tale om baser, ville det kun ske, hvis Danmark bad om det, eller fordi Danmark ønskede det. Nu har vi fået at vide, at der var tale om det i Lissabon og i London. Må jeg spørge: Var det udenrigsministeren, der i Lissabon rejste spørgsmålet og sagde: vi vil så gerne have amerikanske troppestyrker og flyvere til Danmark? Hvis det ikke er det, er spørgsmålet altså rejst fra anden side.

Udenrigsministeren siger med patos: Hvordan ville situationen være, hvis Danmark i dag var isoleret udenfor Atlantpagten? Udenrigsministeren kan passende spørge sin svenske kollega, udenrigsminister Undén. Sverige er mig bekendt udenfor Atlantpagten, uden at jeg derfor sporer nogen stor nervøsitet i den svenske regering.

Udenrigsministeren siger om min tale, at jeg aldrig tager hensyn til argumenter, men bare gentager urigtigheder. Jeg opfordrer enhver til at læse den stenografiske gengivelse af den tale, jeg holdt i middags, og se, om der er nogen urigtigheder, end-sige gentagne urigtigheder, se, om det ikke er en helt igennem saglig argumentation, og jeg opfordrer til, at man sammenholder det med den måde, hvorpå udenrigsministeren optræder, idet han for det første skyder mig urigtigheder i skoene og siger, at jeg ikke vil argumentere, og for det andet undlader at argumentere imod mig, kun vælger et par enkelte ting ud af det, jeg har sagt, og forsøger sig med noget, jeg må have lov at betegne som en søforklaring om de pågældende spørgsmål.

Hvad hans gengivelse af indholdet af Stalins tale på partikongressen angår, siger han nu, at han kender den igennem „Land og Folk“, og at han beklager, hvis „Land og Folk“s referat skulle være forkert. Hvis udenrigsministeren ikke engang har lært at læse, skulle han gå hen og få sine skolepenge igen. Jeg har gengivet, hvad Stalin sagde om det pågældende spørgsmål på partikongressen, og jeg tillod at lade det indgå i min tale, så det ikke formelt fremtrådte som et citat, men det var ordret, hvad Stalin havde sagt. Enhver kan deraf se, at det er udenrigsministeren, der har gengivet Stalins tale falsk — jeg har gengivet den rigtigt. (Hans Thyge Jacobsen: Hvad